

доглава. *М.* 564. Венера ошръбява ся и расте като мѣсачина-та и нѣ-
кой пѣть ся разсипва та остая на тънѣкъ рогъ. *Л. Д.* 70 *р.* 156. **Тѣм-**
но като въ рогъ—не видно ни зги; темно, хотъ глазь выколи:
Нощта бѣше тъмна като рогъ. *Х. I,* 137.

Рода *с. ж.* въ нар. пѣсняхъ тоже что родъ, появленіе этой фор-
мы слѣдуетъ объяснять изъ флексіи *р. н.* отъ родъ): Да погѣдамы горѣ
долѣ, Горѣ—долѣ по хорото: Довно вида нейди некой Отъ мож-тѣ кле-
тѣ родѣ—Тя не виде нийде никой Отъ нейнѣ-та клетѣ рода. *Ч.* 299.
Че тамъ си нѣма отъ нашята вѣра,—отъ наша-та рода. *Ч.* 300. Дохож-
дать момины-тѣ съсъ родѣ-тѣ си, съсъ дрехы-тѣ на невѣстѣ-тѣ, нато-
варени на единъ конь. *Ч.* 20. Отдели сѣ мома отъ рода! Обзѣрни сѣ,
мома, погліи, 'Сета рода ꙗ по тебе. *М.* 549. Кой ке греше на стара
си майка, Кой ке греше на мила-та сестра, Кой ке грешитъ негоѣ милѣ
родѣ, Никой пѣтъ грехъ нематъ проща'ани. *М.* 55. „Ти дали си имашѣ
негдека некого,—твоя мила рода“. *М.* 151. Ёла се свѣва превѣва, Мома
се с' родѣ проштава Проштавай, рѣдо голѣма И ти майчице рождѣна.
Пс. 19—20, 255. Тия са сите еднѣ родѣ. *Люб.* 82.

Роденъ *пр.* родной: Изъ родно-то си мѣсто едва ли той ще е изли-
заль въ цѣли си животъ два пѣти и то само до Римъ. *Л. Д.* 1875 *р.* 128.

Родилка *с. ж.* родильница: Завила си (въ постелѣ-тѣ) като ро-
дилка. *Ч.* 159. Така сѣщо теглятъ много (отъ синаниѣ-тѣ) и пѣлно-
крѣвны хора, родилки и славы дѣтца. *Л. Д.* 1874 *р.* 82.

Родина *с. ж.* 1) тоже что родъ: „Хой обичамъ въ горѣ да ходѣ
Съ вѣрнѣ зговорнѣ милѣ дружинѣ, Млады юнацы славно да водѣ Бѣл-
гары храбры, нашѣ родинѣ!“ *Гн.* 10. 2) родина: Красна весела градина
Отъ единъ до други край Моята мила родина Е на тозъ свѣтъ земни рай.

Родитель *с. м.* родитель: Тия родители. *Л. Д.* 1872 *р.* 149.

Родица *с. ж.* молодая, только что припесенная овечка: „На ли
ти стига, Гергиле, До три агѣла родицы И четвърти вакли уйвета?“ *Ч.* 311.

Родливъ *пр.* плодородный: Полето е родливо и оставя едно прият-
но запаметявание на зрителя съ своя-та плодovitость. *Л. Д.* 1876 *р.* 135.

Роднина *с. ж.* **Роднинка** *ум.* родня, родственникъ,—ица:
Сватъ Неделко си продума: „Стояне, холамъ Стояне! Да не сте нещо
роднина?“ *М.* 76. Че казуваше майка ѣ, Че сме сѣ стара роднина. *М.*
119. Мие сме близу роднине. *М.* 347. Тук' до каде имаме роднина, Да
каните гости прѣатели. *М.* 146. На вечера побратими-те канесть родни-
на-та и прѣатели-те. *М. р.* 515. Вечер-та невѣстински роднини отъ дома
донесѣтъ дарови за сватови-те. *М. р.* 516. Па събралъ всички родни-
ны, И нейны и неговы. *Ч.* 292. Ако нѣкой неговъ роднина го молилъ
да му купи волъ или да му заплати данокътъ, то свѣтнѣтъ човѣкъ му